

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!

PLUMB

de George Bacovia

George Bacovia este cel mai mare reprezentant al simbolismului românesc. El s-a remarcat prin volumele sale de versuri „Plumb”, „Cu voi”, „Scânteii galbene”, acestea conferindu-i un loc privilegiat.

În lirica bacoviană cele mai importante motive simboliste sunt:

- plumbul care sugerează cenușiul existențial, apăsarea, căderea în moarte a destinului de plumb universal;
- ploaia depresivă;
- solitudinea;
- somnul;
- agonia.

Poemul este alcătuit numai din două catrene, în fiecare dintre ele repetându-se de trei ori substantivul „plumb”; acesta denotă stările sufletești specifice poetului: moartea, prăbușirea, frigul, somnul, pustiu, singurătatea, apăsarea.

Sursa de inspirație a constituit-o o vizită pe care poetul a făcut-o la cavoul Sturzeștilor, fiind profund impresionat de sicriile de plumb, care dădeau interiorului o notă stranie.

Titlul poeziei este un simbol, întrucât „plumbul” sugerează o serie de stări sufletești abstracte. Metalul pomenit în titlu are două însușiri:

- cenușiul ar putea sugera plictisul, monotonia, urâtul, fiind totodată culoarea humei în care se întorc toți oamenii și toate lucrurile;
- greutatea, fiind elementul care contribuie la întoarcerea în humă.

Strofa I prezintă cadrul în care se află poetul: un cavou cu sicrie și flori făcute din plumb sau care sunt percepute astfel de eul liric din cauza luminii cenușii și a atmosferei sumbre. Se pare că acest spațiu al morții își extinde influența și asupra naturii exterioare: coroanele arborilor „molipsite” de plumb scârțâie jalnic.

Verbele aproape toate la imperfect („dormeau”, „stam”, „scârțâiau”, „atârneau”), prelungesc într-un timp infinit „somnul” sicriilor, veghea poetului și agonia naturii.

O mențiune aparte merită cuvântul „cavou” care este folosit cu sens propriu, iar sensul echivoc al acestui termen constituie un alt element simbolist.

În strofa a-II-a, s-ar părea că poetul veghează sicriul unei persoane iubite (care murise). Primul vers al strofei a-II-a („Dormea întors amorul meu de plumb”) a fost interpretat ca având sensul de „întors cu fața spre apus”, adică mort.

Zadarnică este chemarea poetului („Și-am început să-l strig”), căci invazia plumbului și frigul patrunzător arată că totul „s-a întors cu fața spre apus” ca și mortul din sicriu.

În cadrul evocat poetul trăiește mai multe stări (sigurătatea, frigul, somnul) și este cuprins de sentimente diverse: tristețea, apăsarea sufletească, pustiul, neliniștea, disperarea.

Mijloace de expresivitate artistică :

- un prim element de expresivitate îl constituie repetiția; cuvântul „plumb” apare de câte trei ori în fiecare strofă și o dată în titlu, fiind determinant al unui substantiv concret, „sicriele de plumb”, „flori de plumb”, „aripile de plumb”;
- rimele de tonalitate închisă care conțin același termen: „plumb” în finalul a patru din cele opt versuri ale poeziei, accentuând senzația de apăsare sufletească;
- frecvența termenilor care sugerează moartea: „dormeau”, „sicriele”, „cavou”, „funerar”, „frig”, „mort”;
- simetria versurilor („Stam singur în cavou și era vânt...”/ „Stam singur lângă mort... și era frig...”), cuvintele folosite fiind puține, totul sugerând o anume linearitate existențială.

Din punct de vedere prozodic, cele două strofe sunt catrene: rima este îmbrățișată (ab ba), ritmul este iambic, iar măsura versurilor este de zece silabe.

